

LUDWIG
MÚZEUM

VERA
RECHERCHES
DE
VERA
MOUNIER

1924
2023

2024.

02. 10. – 04. 14.

LUDWIG —KORTÁRS
MÚZEUM MŰVÉSZETI
MÚZEUM

Stiftung für Kunst
und Kultur

A kiállítás partnerei és támogatói | Partners and Sponsors

műpa
Budapest

Aika

VINTAGE
GALÉRIA

EPIDEMIC

galerie linde hollinger

Fotó | Photo © HORVÁTH László

À LA RECHERCHE DE VERA MOLNAR

Vera Molnar művei és kortárs reflexiók

| Artworks by Vera Molnar and Contemporary Homages

Kiállító művészek | Exhibiting Artists

Refik ANADOL, Arno BECK, Snow Yunxue FU, Mario KLINGEMANN,
Patrick LICHTY, Frieder NAKE, Casey REAS, Antoine SCHMITT,
Erwin STELLER, Tamiko THIEL and /p, u2p050, Iskra VELITCHKOVA,
auréce vettier, Mark WILSON, Samuel YAN

Kurátorok | Curators

Richard CASTELLI, MÁTÉ Zsófia

Projektkoordináció | Project Coordination

René FREUND, Vanessa MEYER

A kiállítás a Ludwig Múzeum, a Stiftung für Kunst und Kultur és a Vintage Galéria együttműködésében valósul meg. | The exhibition is a collaboration between the Ludwig Museum, the Foundation for Art and Culture (Stiftung für Kunst und Kultur) and the Vintage Gallery.

À LA RECHERCHE DE VERA MOLNAR

A nem sokkal a századik születésnapja előtt elhunyt Vera Molnar már gyerekként szisztematikusan alkotott: a családi nyaralások alkalmával minden este véletlenszerűen kiválasztott, más-más színű ceruzával rajzolja meg a naplementét a Balaton felett.

Művészeti tanulmányait 1947-ben fejezte be a budapesti Képzőművészeti Főiskolán, mestere Szőnyi István volt. A klasszikus művészeti oktatásban részesült Molnar már a főiskolás évek alatt absztrakt művésznek vallotta magát. Leendő férjével – a szintén festőként végzett, majd a tudományos percepciókutatás felé forduló – Molnár Ferencsel (François Molnar) együtt 1947 májusában egy állami ösztöndíj jóvoltából Rómába utazott, majd decemberben egy hatnapos vízummal Párizsba ment. Haláláig itt élt. Művészi gondolkodására ekkoriban a konstruktívizmus, a neoplaszticizmus és az orfizmus hagyományaira építő „hüvös geometria” képviselői (Michel Seuphor, Félix del Marle, Sonia Delaunay, Jesus Raphael Soto) hatottak.

François és Vera Molnar 1957-ben ismerkedett meg François Morellet-vel, 1960-ban pedig mindhárman alapítói voltak a G.R.A.V. (*Group de recherche d'art visuel*) nevű interdiszciplináris művészcsoportnak. A François Molnarral való közös kutatómunka révén Molnar hamarosan a matematika és az információelmélet maszkulin világába került, hogy aztán 1968-tól ő legyen az egyik első számítárművész.

A hatvanas években Molnarék baráti társaságához olyan kortárs zeneszerzők tartoztak, mint Pierre Barbaud vagy Michel Philippot. 1958 és 1968 között Molnar szisztematikusan képi gondolkodása sok párhuzamot mutat Barbaud és Philippot zenei kísérleteivel. A művész Philippot-tól kölcsönözte a „*machine imaginaire*” (képzletbeli gép) kifejezést is. Kezdetben egészen egyszerű algoritmusokkal kísérletezett. A képzletbeli gép módszerét követve, lépésről lépésre, szabad kézzel rajzolta meg sorozatait. 1968-tól pedig az elsők között alkotott valódi számítógép segítségével a párizsi Sorbonne Egyetem számítógépes központjában. Az 1970-es években készült plotterrajzainak nagy része is itt, az egyetem számítógépén és plotterén készült jellegzetes, a margón kilyuggatott vékony papírra.

E rajzsorozatai rendszerint az alapformákban rejlő variációs lehetőségek szisztematikusan végiggondolását célozták. Alapkonceptiója egyszerű volt: egy rendezett alapstruktúrába belehelyezni Molnar kifejezésével „1% rendetlenséget”: egy másik irányt, szint vagy vonalvastagságot. Sorozatok százai jöttek így létre, hogy aztán az egymást követő változatok analízise révén Molnar rátaláljon – akár egy véletlen mutációnak köszönhetően – a „kielégítő esztétikai állapotr”a,

Vera Molnar, who passed away shortly before her 100th birthday, was a systematic artist already as a child: during family holidays, every evening she would draw the sunset over Lake Balaton with a randomly selected pencil always of a different colour.

She completed her art studies in 1947 at the Budapest Academy of Fine Arts as a disciple of István Szőnyi. Having obtained education in classical art, Molnar had already professed to be abstract artist during her years at the academy. She travelled to Rome on a state scholarship in May 1947 with her future husband, Ferenc Molnár (François Molnar), who had also graduated as a painter and then turned to the scientific study of perception, and the two of them moved on to Paris on a six-day visa in December the same year. She lived there until her death. Her artistic approach at the time was influenced by the pursuers of 'cool geometry' based on the traditions of Constructivism, Neoplasticism and Orphism (Michel Seuphor, Félix del Marle, Sonia Delaunay, Jesus Raphael Soto).

François and Vera Molnar met François Morellet in 1957, and in 1960 the three of them co-founded the interdisciplinary artist group G.R.A.V. (*Group de recherche d'art visuel*). Through collaboration with François Molnar, Molnar soon found herself in the masculine world of mathematics and information theory, only to become one of the world's first computer artists in 1968.

In the sixties, the circle of Molnar's friends included contemporary composers such as Pierre Barbaud and Michel Philippot. Between 1958 and 1968, Molnar's systematic pictorial thinking was analogous in many respects with the musical experiments of Barbaud and Philippot. The artist also borrowed the term "*machine imaginaire*" (imaginary machine) from Philippot. Initially, she experimented with very simple algorithms. Following the method of the imaginary machine, she drew her series step by step, freehand. Then starting in 1968, she was one of the first to create art using a real computer, at the research lab of the Sorbonne University in Paris. Many of her plotter drawings from the 1970s were also made here, with the university's computer and plotter printer, on computer paper with its characteristically perforated margins.

The purpose of these series of drawings was usually to systematically think through the possibilities of variation inherent in basic shapes. Her basic concept was simple: to introduce, as Molnar put it, "1% disorder" into an ordered basic structure: a different direction, colour or line thickness. Hundreds of sequences were thus created, so

Vera MOLNAR: *Hypertransformation / Diptyque II* /
Hípertranszformáció / Diptichon II. /
Hypertransformation / Diptych II, 1974–1979
vinil, vászon | vinyl on canvas; 147,5 × 150 cm
© a Szépművészeti Múzeum – Magyar Nemzeti Galéria jóvoltából
| © Courtesy of the Museum of Fine Arts – Hungarian National Gallery

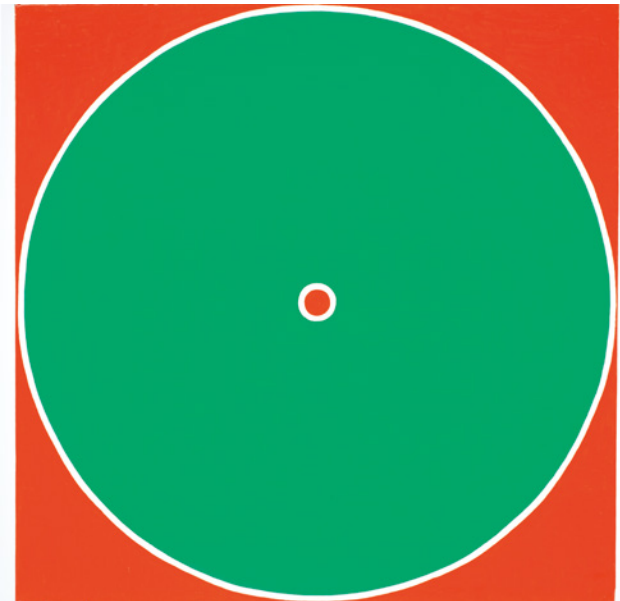
that by analysing successive variations Molnar could find, even if owing to random mutation, the “satisfactory aesthetic state”, the artistically “beautiful”. Between 1974 and 1976, she and François Molnar developed the so-called *Molnart* system, a computer programme written in the Fortran programming language. It introduced a new method for the artistic use of the computer, which she applied not only to her plotter drawings but also to her other series of graphics and paintings later on.

Computer-generated randomness opened up a whole spectrum of formal possibilities, from which the artist could choose the segment that interested her. In this process, the computer was merely a tool, leaving the decision and the choice in the hands of the artist. In Molnar’s view, the use of the computer enhances the senses, manifesting ideas more elaborately. Her generative works combined structure and coincidence, and she persistently explored the liminal zone between order and disorder, the terrain where order turns into disorder and disorder into order.

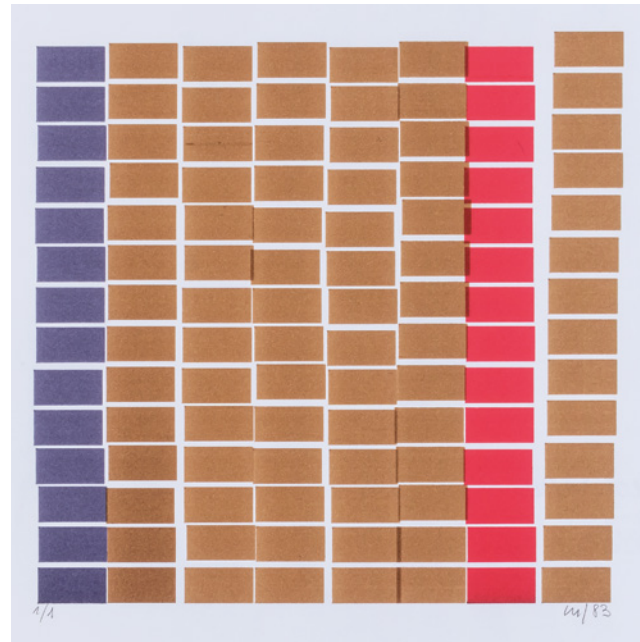
Vera Molnar started making *homages* already in the late 1940s, often inspired by some personal experience. According to one of her recollections, the idea for the series came about as a result of an encounter with Sonia Delaunay. Recurring throughout her entire oeuvre, her *homages* (e.g. Dürer, Klee) are indicative of both her artistic references and the development and changes in her systematic pictorial thinking. For the most part, Molnar transcribed works of her ‘chosen masters’, Dürer, Monet, Mondrian, Cezanne, or Klee, into her own visual language making slight visual alterations using lines and basic geometric shapes. Her homages were also intended as an analysis of artistic thinking, a means of reinterpreting and elaborating the process of composition.

It was in 1948 that the ‘magic square’ in the top right corner of Dürer’s 1514 engraving *Melancholia* caught the artist’s attention. At first, she connected the numbers of the square in ascending order. The resulting mirror-symmetrical line structure laid the groundwork for several series that are also evocative of musical variations. Later on, she randomly connected the 16 dots or created an ever-growing “disorder” by manipulating the square grid “1%” at a time.

It was in the early 1970s that Molnar came across a reproduction of Paul Klee’s *Variationen (Progressives Motiv)* from 1927. In Klee’s canvas, the 81 squares of the basic structure are filled with a network of thin lines, sometimes running parallel, sometimes intersecting at different angles. All of a sudden she discovered in Klee’s work everything she had been searching for: an even distribution of elements with a disordered, modulated redundancy. This basic

Vera MOLNAR: *Un Carré Round* | *A kör négyzetesítése* |
Squaring the Circle, 1962–1964
olaj, vászon | oil on canvas; 110 × 110 cm
© az MNB Arts & Culture jóvoltából | © Courtesy of the
MNB Arts & Culture

Vera MOLNAR: *Electra*, 1983
tus, papír | ink on paper; 21 × 19 cm
© az MNB Arts & Culture jóvoltából | © Courtesy of the
MNB Arts & Culture

a művészi „szép”-re. 1974 és 1976 között François Molnarral közösen dolgozták ki a Fortran programozási nyelven írt, ún. *Molnart*-rendszer, a számítógép művészi alkalmazásának új módszerét, melyet nemcsak plotterrajzain, hanem később más grafikai és festménysorozatain is alkalmazott.

A komputer által generált véletlen segítségével a formai lehetőségek egész spektruma tárult fel, melyből a művész választotta ki az őt érdeklő szegmenst. E munkafolyamatban a számítógép csak eszköz, a döntés és a kiválasztás a művész kezében maradt. Molnar felfogásában a számítógép használata gazdagítja az érzékeket, kifinomultabban mutat rá az elképzelésekre. Generatív művei ötvözik a struktúrát és a véletlent, kitértően vizsgálta a rend és a rendetlenség határvidékét, azt a terepnumot, ahol a rend rendetlenségbe, a rendetlenség rendbe fordul.

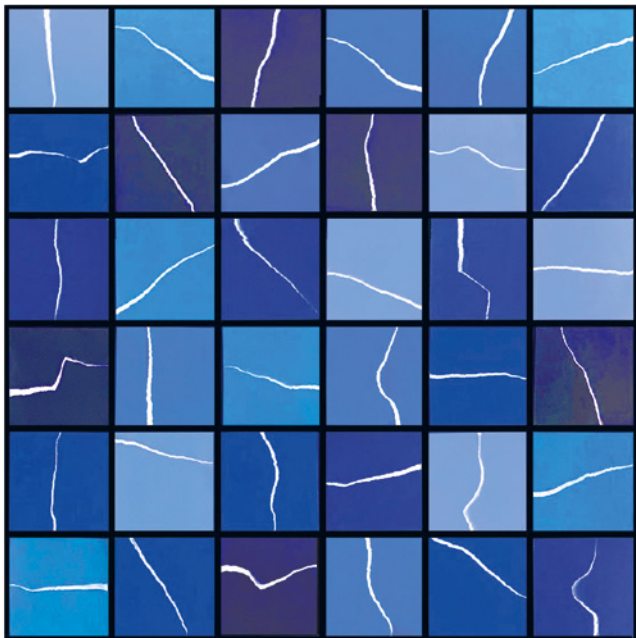
Vera Molnar már az 1940-es évek végétől készített *hommage*-okat, gyakran valamely személyes élmény hatására. Egyik visszaemlékezése szerint a sorozatok gondolata a Sonia Delaunay-vel való találkozás hatására ötlött fel. Életművét végigkísérő *hommage*-ai (pl. Dürer, Klee) egyaránt jelzik művészi hivatkozásait, illetve a szisztematikus képi gondolkodás alakulását, változásait. Molnar rendszerint vonalak és geometriai alapformák segítségével, minimális vizuális események beiktatásával írta át saját nyelvére „választott mesterei”, Dürer, Monet, Mondrian, Cezanne vagy Klee műveit. *Hommage*-ai egyúttal a művészi gondolkozásmód vizsgálatát, a kompozíciós eljárás újraértelmezését és továbbgondolását is célozták.

A művész 1948-ban figyelt fel Dürer 1514-es *Melancholia* című rézkarcán a jobb felső sarokban lévő „bűvös négyzetre”. Kezdetben növekvő sorrendben kötötte össze a négyzet számait. Az így létrejövő tükörszimmetrikus vonalstruktúra lett számos – a zenei variációkat is megidéző – sorozat alapja. Később véletlenszerűen kötötte össze a 16 pontot, vagy a négyzetháló „1%-nyi” manipulálásával teremtett egyre növekvő „rendetlenséget”.

Molnar az 1970-es évek elején talált rá Paul Klee 1927-es *Variationen (Progressives Motiv)* című művének reprodukciójára. Klee vásznán az alapstruktúra 81 négyzetét vékony vonalak hálózata tölti ki, melyek olykor párhuzamosan futnak, máskor különböző szögekben metszik egymást. Klee művében hirtelen mindent felismert, amit addig keresett: az elemek egyenlő eloszlását megzavart, modulált redundanciával. Ez az alapstruktúra jelentette a kiindulópontját az *À la recherche de Paul Klee* című sorozat modulációinak is. A *hommage*-ok körébe vonható Vera Molnar *Electra* című színes nyomatsorozata is, mely a párizsi Musée d'art moderne de la Ville de Paris-ban rendezett, az elektronika és a művészet kapcsolatát tematizáló, korszakos

Vera MOLNAR:
Paralleles sur rectangles jaunes/À la recherche de Paul Klee |
Párhuzamosok sárga téglalapokon/Paul Klee nyomában |
Parallels on Yellow Rectangles/In Search of Paul Klee, 2000
akril, vászon | acrylic on canvas
100 × 20 cm egyenként | each
© a BROICH Digital Art Museum jóvoltából | © Courtesy of the
BROICH Digital Art Museum

**Vera MOLNAR: *Déchirements/Installation Bleu* |
Szakadások/Kék Installáció | Tear-offs/Blue Installation
kollázs | collage
40 × 40 cm egyenként | each
© a BROICH Digital Art Museum jóvoltából | © Courtesy of the
BROICH Digital Art Museum**

structure became the starting point for the modulations of her series *À la recherche de Paul Klee*. Vera Molnar's series of colour prints titled *Electra* is also part of her *homages*: the series was made in 1983 at the Musée d'art moderne de la Ville de Paris, on the spot, literally in front of the audience, on the occasion of the epochal exhibition *Electra*, which explored the relationship between electronics and art. The starting point for the series was Claude Monet's 1872 painting *Impression, Sunrise*. Molnar's series is an experimental simulation of Monet's painting, in which the frequency with which each colour appeared was chosen randomly by the artist.

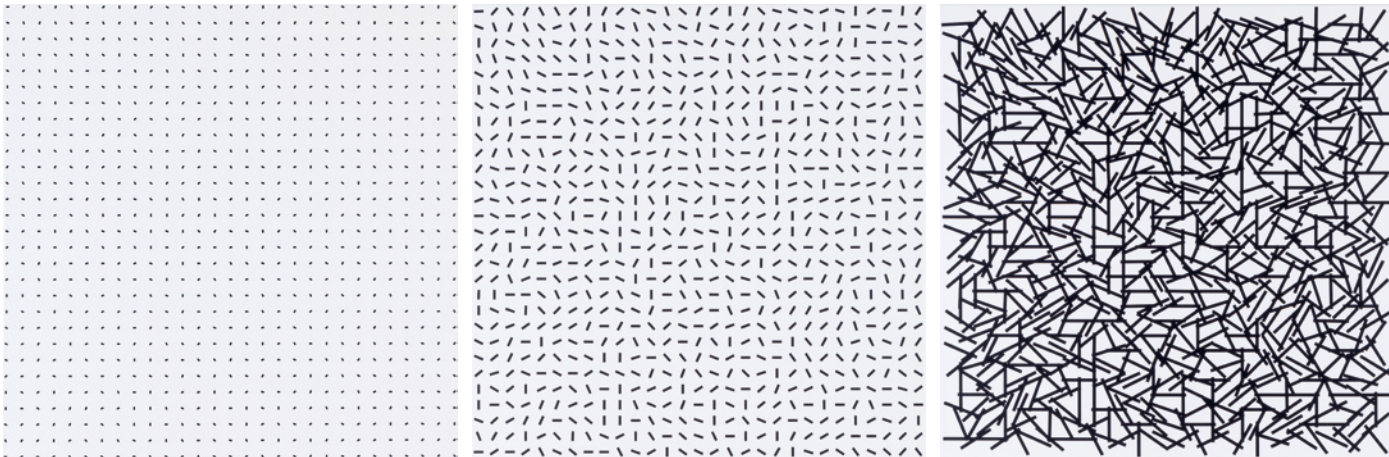
The story of the cycle of several hundred pieces on Montagne Sainte-Victoire, the Provençal mountain that had also inspired Paul Cezanne, goes back to when the artist was a teenager and discovered the contour of the famous Mount Fuji in a monograph of Hokusai's work. Then, in the 1970s, she discovered the Gaussian curve – also used in statistical surveys – from which she created a series of transformations. Later, during a stay in Aix-en-Provence, she rediscovered for herself the 'ideally disordered' Gaussian curve in the contours of the Sainte-Victoire mountain. On the one hand, it is the more analytical, rigorous computer-generated prints, and on the other hand, the freer, more spontaneous tears and gestures that stand out from the array of Molnar's Sainte-Victoire variations.

Vera Molnar's work continues to influence the development of digital art and algorithmic art. Her experiments with the computer as an artistic tool have reinterpreted and pushed the boundaries of art. One of Molnar's last groundbreaking works, *Themes and Variations*, a collection of 500 generative NFTs (Non-Fungible Tokens), is a collaboration with generative artist Martin Grassler. Continuing the idea of her earlier series with letters, Molnar's generative series is centred on the letters 'N', 'F' and 'T'. In this case, the code described various graphical parameters, and when executing it, the artist randomly selected different elements, each time creating a different image.

In Vera Molnar's complex disorders, points, lines and shapes can be understood in terms of a matrix of relations. Her oeuvre implies an attitude of openness towards each other and a possibility of interconnection in mutually shared realities.

Ludwig Museum's exhibition *À la recherche de Vera Molnar* pays tribute to the life's work of the artist, who died shortly before her 100th birthday. This exhibition of her series of unique and reproduced printed graphics, her paintings, as well as the "themes and variations" of her NFT collection presents the most important themes and groups of works from this extraordinary oeuvre, tracing the evolution of Molnar's systems of line and form from the 1950s to the present day.

(Mónika Kumin)

Vera MOLNAR: *Lent Mouvement Giratoire* |

***Lassú forgó mozgás* | *Slow Circular Motion*, 1957–2013**

akril, vászon | acrylic on canvas; 80 × 80 cm egyenként | each

© az MNB Arts & Culture jóvoltából | © Courtesy of the

MNB Arts & Culture

jelentőségű 1983-as *Electra* című kiállítása alkalmából a helyszínen, szó szerint a közönség szeme láttára készült. A sorozat kiindulópontja Claude Monet *Impresszió, a felkelő nap* című 1872-es festménye volt. Molnar sorozata Monet képének experimentális szimulációja, melyen a színek megjelenésének gyakoriságát a művész véletlenszerűen választotta ki.

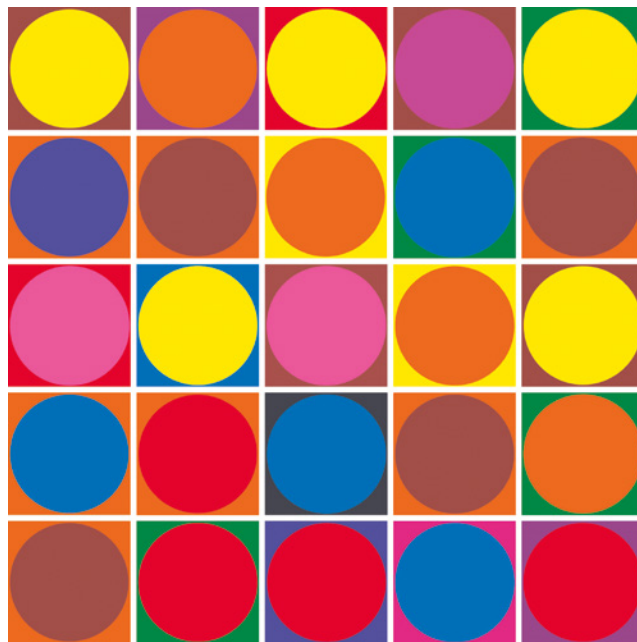
A Paul Cezanne-t is inspiráló provence-i hegyről, a Montagne Sainte-Victoire-ról készült több száz darabos ciklus története a művész kamasz korában indult, amikor, egy Hokusai-monográfiában felfedezte a híres Fuji-hegy görbét. Majd az 1970-es években rátalált a – statisztikai felmérésekhez is használt – Gauss-görbére, melyből transzformációk sorozatát hozta létre. Később egy Aix-en-Provence-i tartózkodás során a Sainte-Victoire-hegy kontúrjában ismerte fel újra a maga „ideálisan tökéletlen” Gauss-görbét. A Sainte-Victoire-variációk sorából a komputer segítségével készült analitikusabb, szigorúbb printek, másrészt a szabadabb, spontánabb tépések és gesztusfestmények emelhetők ki.

Molnar Vera életműve máig nagy hatással van a digitális művészet és az algoritmikus alkotások fejlődésére. A számítógéppel mint művészi eszközzel végzett kísérletei újraértelmezték és kitágították a művészet határait. Úttörő jellegű Molnar egyik utolsó, Martin Grasser generatív művésszel közösen készült munkája, a *Témák és variációk* című gyűjtemény is, mely 500 generatív művészeti NFT-t (Non-Fungible Token) tartalmaz. Korábbi betűs sorozatainak gondolatát folytatva Molnar az „N”, az „F” és a „T” betűket állította generatív sorozata középpontjába. A kód ez esetben különféle grafikai paramétereket írt le, melynek futtatásakor a művész véletlenszerűen választotta ki a különböző elemeket, minden alkalommal más és más képet hozva létre.

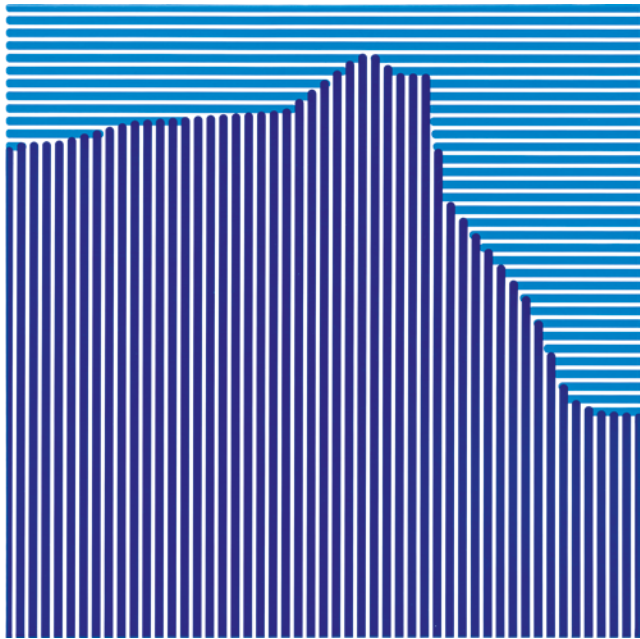
Vera Molnar komplex rendetlenségeiben a pontok, a vonalak és formák relációk mátrixában érthetők meg. Életműve az egymásra való nyitottságot és a kölcsönösen megosztott valóságokban való kapcsolódás lehetőségét veti fel.

A Ludwig Múzeum *À la recherche de Vera Molnar* című kiállítása a 100. születésnapja előtt nem sokkal elhunyt művész életműve előtt tiszteleg. A tárlaton bemutatott egyedi és sokszorosított grafikai sorozatok, festmények, illetve NFT-gyűjteményének „témái és variációi” az 1950-es évektől napjainkig mutatja be e különleges életmű legfontosabb témáit, műcsoportjait, végigkövetve Molnar vonal- és formarendszereinek alakváltozásait.

(Kumin Mónika)

**Vera MOLNAR: Juxtaposée de 25! |
25 egymás mellé helyezve! | Juxtaposing 25!, 1992–2022
akril, vászon | acrylic on canvas
25 db | pieces, 50 × 50 cm egyenként | each
© a BROICH Digital Art Museum jóvoltából | © Courtesy of the
BROICH Digital Art Museum**

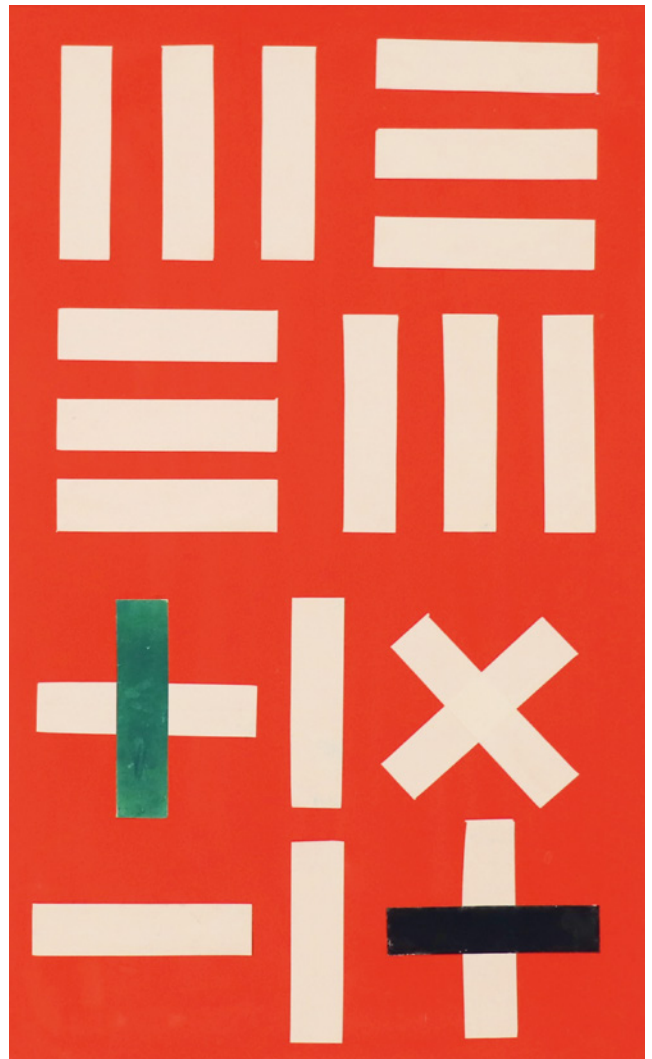

Vera MOLNAR: *Saint Victoire en 2 Bleus A*, 2017–19

akril, vászon | acrylic on canvas

80 × 80 cm

© a Reszegi Judit Gyűjtemény jóvoltából | © Courtesy of the Reszegi Judit Collection

Vera MOLNAR: *Édifíce Hétéroclite I* |

Szabálytalan épület I | *Heteroclite Building I*, 1954

kollázs, karton | collage, cardboard

50 × 30,5 cm

© a BROICH Digital Art Museum jóvoltából | © Courtesy of the BROICH Digital Art Museum

HOMMAGE À VERA MOLNAR

A számítástudomány és alkalmazási területei történetét női személyiségek fémjelzik. Íme három példa: 1842-ben Ada Lovelace írta meg az első szoftvert Charles Babbage analitikus gépéhez. 1941-ben Hedy Lamarr hollywoodi sztár és George Antheil zeneszerző megtervezte a torpedók rádióvezérléses irányítására szolgáló „frekvenciaugrások szóró spektrumú (FHSS)” rendszert, amely később a mobilkommunikációban, a GPS- és közvetve a Wi-Fi-technológiában is használatossá vált. Az 1960-as években egy újabb női személyiség, Margaret Hamilton játszott kulcsszerepet a NASA Apollo-programjában alkalmazott szoftver kifejlesztésében.

Nagyjából ugyanebben az időben fedezte fel a számítógép és a képernyő kapcsolatát Vera Molnar, aki ekkor már tíz éve az általa kifejlesztett és „képzelt gépnék” kereszttel munkamódszerrel dolgozott. Ahogyan ő maga mondta 2017-ben: „Amikor először láttam képernyőt, az olyan volt, mint a Párizsba érkezésem vagy a háború vége; vannak ilyen napok, amikor az ember sosem felejt. Az volt a benyomásom, hogy ezt nekem találták ki. Hogy mások nem tudnak mit kezdeni vele. Kifejezetten számomra készült. Egy kicsit igazam is volt.”

Josef Broich kezdeményezésére egy sor olyan kortárs művész, aki úgy érzi, Vera Molnar nagy hatást gyakorolt a munkásságára, egy-egy alkotást készített a tiszteletére. Néhányan, például Arno Beck, Patrick Lichty, Erwin Steller, Iskra Velitchkova, auréce vettier és Mark Wilson, grafikai megközelítést választottak, míg mások, mint Refik Anadol, Snow Yunxue Fu, Mario Klingemann, Frieder Nake, Casey Reas, Antoine Schmitt, Tamiko Thiel és p/, illetve Samuel Yan, algoritmusok segítségével generatív műveket hoztak létre videó vagy kiterjesztett valóság formátumban. Végül, de nem utolsósorban, u2p050 úgy döntött, hogy kinetikus szobrot épít.

A Vera Molnar emléke előtt tisztelgő sorozatot egy hónappal a századik születésnapja után mutatjuk be.

(Richard Castelli, kurátor)

The history of computing and its applications is marked by female figures. Here are three examples: In 1842, Ada Lovelace wrote the first software for Charles Babbage's analytical machine. In 1941, Hollywood star Hedy Lamarr and composer George Antheil designed a torpedo guidance system called the “frequency-hopping spread spectrum (FHSS)”, which would later be used for mobile communications, GPS and, indirectly, WiFi. In the 1960s, another female figure, Margaret Hamilton, was crucial in developing the software for NASA's Apollo missions.

It was around the same time that Vera Molnar, who had already been developing a way of working for ten years that she called the “Imaginary Machine”, discovered the association of the computer with a screen. As she said in 2017: “When I saw a screen for the first time, it was like my arrival in Paris or the end of the war, there are days like that, that you never forget. I had the impression that it was invented for me. That other people didn't know what to do with it. It was made for me. I was a little right.”

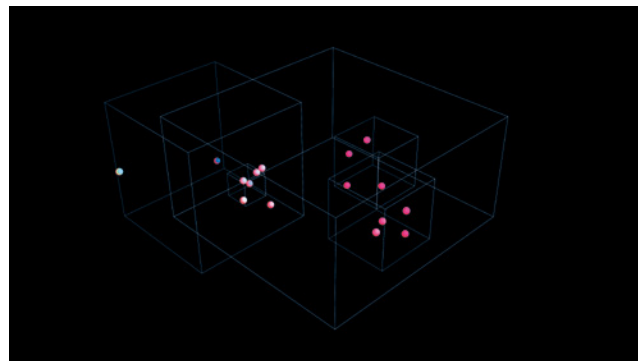
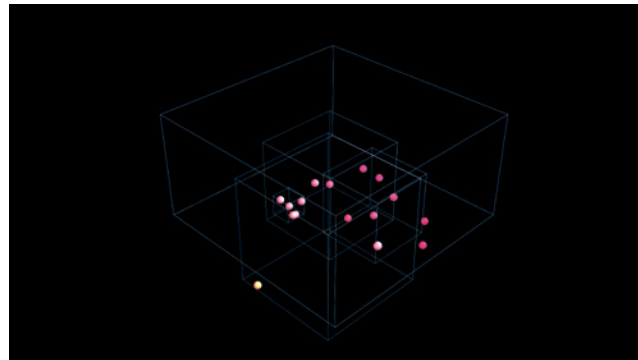
At Josef Broich's initiative, a number of artists who have acknowledged Vera Molnar's influence on their work have each created a piece in her honour. Some, such as Arno Beck, Patrick Lichty, Erwin Steller, Iskra Velitchkova, auréce vettier and Mark Wilson, have opted for graphic approach, while others, such as Refik Anadol, Snow Yunxue Fu, Mario Klingemann, Frieder Nake, Casey Reas, Antoine Schmitt, Tamiko Thiel and p/, Samuel Yan, have used algorithms to create generative works in video or augmented reality. Lastly, u2p050 has chosen to build a kinetic sculpture.

This set of tributes to Vera Molnar is unveiled one month after her centenary.

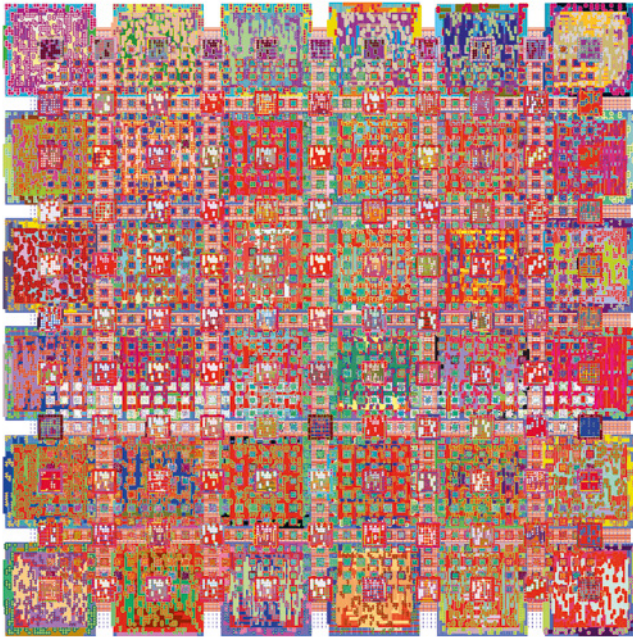
(Richard Castelli, curator)

Frieder NAKE: *Hommage à Molnar*, 2023
© a BROICH Digital Art Museum jóvoltából | © Courtesy of the
BROICH Digital Art Museum

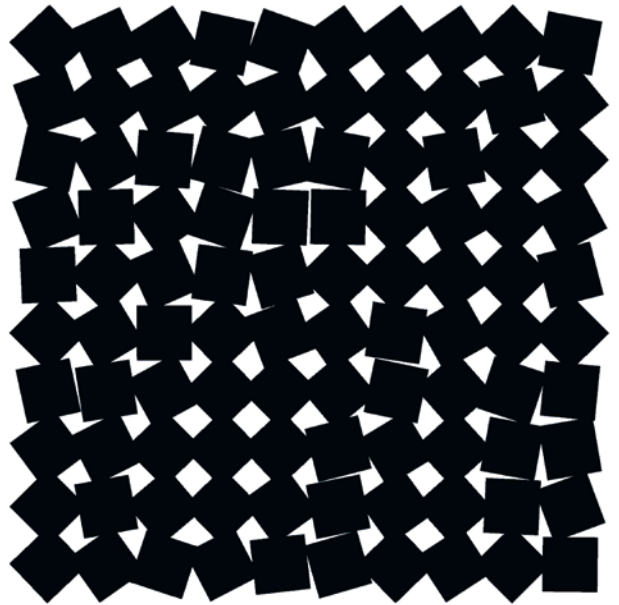

u2p050: *Táncba hívni egy árnyékot |*
***Asking a Shadow to Dance*, 2024**
© a BROICH Digital Art Museum jóvoltából | © Courtesy of the
BROICH Digital Art Museum

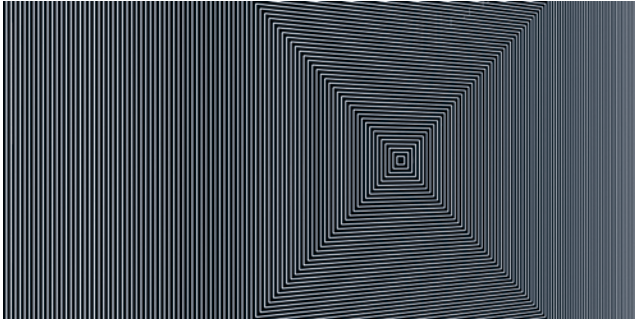
Mark WILSON: *HomageMolnar3*

© a BROICH Digital Art Museum jóvoltából | © Courtesy of the
BROICH Digital Art Museum

Antoine SCHMITT: *100 négyzet együttese | 100 Squares Ensemble*

© a BROICH Digital Art Museum jóvoltából | © Courtesy of the
BROICH Digital Art Museum

Iskra VELITCHKOVA: *Aux carrés*, 2023

© a BROICH Digital Art Museum jóvoltából | © Courtesy of the
BROICH Digital Art Museum

À LA RECHERCHE DE VERA MOLNAR

Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum, Budapest
Ludwig Museum – Museum of Contemporary Art, Budapest

2024. 02. 10. – 04. 14. | 10. 02 – 14.04.2024

Kurátorok | Curators

Richard CASTELLI, MÁTÉ Zsófia

Szöveg | Texts

Richard CASTELLI, KUMIN Mónika

Szöveggondozás | Proofreading

IVACS Ágnes

Fordítás | Translation

SIPOS Dániel

Grafikai terv | Graphic Design

SZMOLKA Zoltán

Nyomda | Printing

Keskeny Nyomda

Felelős kiadó | Publisher Responsible

dr. FABÉNYI Julia,

a Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum igazgatója

| Director of Ludwig Museum – Museum of Contemporary Art

Kiadja | Published by

Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum, 2024. február

| Ludwig Museum – Museum of Contemporary Art, February 2024

Készült 3000 példányban, 2024-ben | 3000 printed copies, 2024

Kölcsönző intézmények, galériák és gyűjtemények

| Lending Institutions, Galleries and Collections

**MNB Arts and Culture, Szépművészeti Múzeum – Magyar Nemzeti Galéria,
BROICH Digital Art Museum, Vintage Galéria, Gönczy Collection, Márk Hatvani
Collection, Ferenc Offenbacher Collection, Rechnittzer Collection, Judit Reszegi
Collection, Private Collections**

Külön köszönet | Special thanks

**Josef BROICH, CSERBA Júlia, HORVÁTH László, BTM Kiscelli Múzeum – Fővárosi Képtár,
KUMIN Mónika, PÓCZE Attila, Walter SMERLING**

LUDWIG – KORTÁRS
MÚZEUM MŰVÉSZETI
MÚZEUM

Stiftung für Kunst
und Kultur •

Müpa Budapest | H-1095 Budapest, Komor Marcell u. 1.

Tel: (+36 1) 555 3444 | info@ludwigmuseum.hu

ludwigmuseum.hu | facebook.com/ludwigmuseum | ludwigmuseum.blog.hu

A kiállítás nyitva | The exhibition is open:

kedd–vasárnap: 10:00–20:00 | Tuesday–Sunday: 10 a.m. – 8 p.m.

A múzeum hétfőnként zárva tart. | The museum is closed on Mondays.